

DEN *danske* STJERNE

December 1980 · 129. Argang · Nummer 12

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

December 1980
Årgang 129
Nummer 12

Det øverste Prasidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolvs Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Moses, Assisterende chefredaktør - Heidi Holfeltz, Børnestjernen - Roger Gylling, designer.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:
12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms of porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

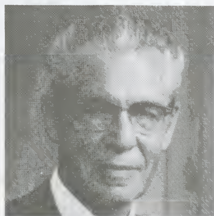
Printed in the Federal Republic of Germany

PBMA 0529 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

VOR STØRSTE GAVE – AT VÆRE I VOR FADERS GERNING

Præsident N. Eldon Tanner

Det er en udsøgt fornøjelse at dele denne hellige juletids glæde med jer og jeres kære.

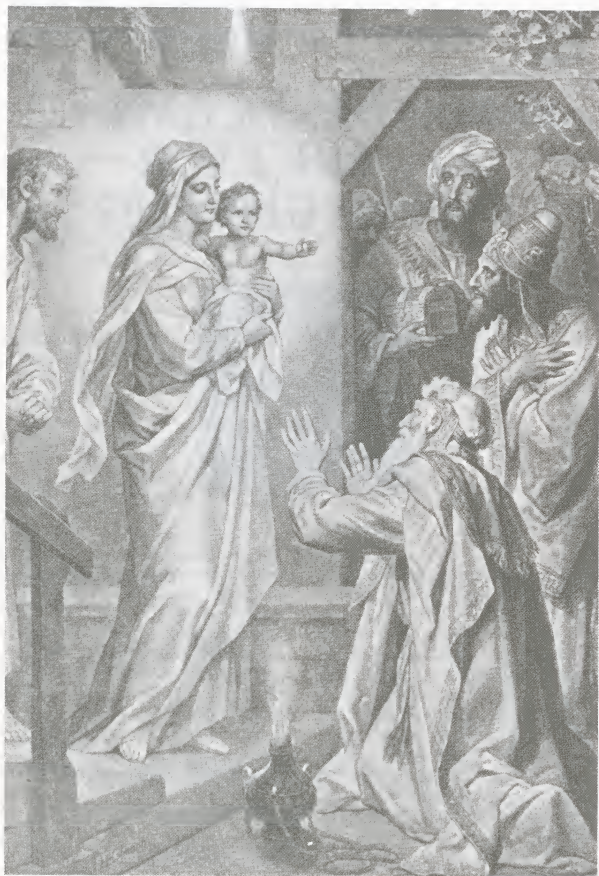
Jeg tænker på Frelserens svar til sine forældre, Josef og Maria, da de fandt ham i færd med at belære i templet som 12-årig. Hans mor gav udtryk for bekymring efter at have ledt efter ham i tre dage. Da hun spurgte: „Barn! hvorfor gjorde du således imod os? Se, din fader og jeg har ledt efter dig med smerte" (Luk. 2:48), var sønnens svar dette: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders gerning?" (Luk. 2:49).

Giver noget andet arbejde en større følelse af varme og personlig tilfredsstillelse end at vide, at man virkelig er i vor Faders gerning?

På dette tidspunkt af året koncentrerer vi os om at fejre opfyldelsen af profetierne i Det gamle Testamente, som de åbenbaredes af Esajas, Noa og Jeremias og mange andre, og opfyldelsen af de tegn og profetier, der forudsagdes af den nye verdens profeter, omfattende Lehi, Nephi og kong Benjamin. Lukas skrev om enkeltheden ved denne den mest velsignede af alle fødsler:

„Og det skete, medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde.

Og hun fødte sin søn, den førstefødte,

og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads for dem i herberget. . .
Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.
Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.
Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren.
Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe'.
Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:
‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!'" (Luk. 2:6-7, 9-14).

I løbet af det forgangne år er vores opmærksomhed blevet henledt på fejringen af opfyldelsen af andre profetier - og de fremskridt vor Herres kirke har gjort. Året 1980 betegnede 150-års jubilæet for evangeliet med dets mange velsignelser for de mennesker, som modtager dets storslåede budskab. I løbet af disse 150 år er kirken vokset fra seks medlemmer i 1830 til mere end fire millioner i 1980. Antallet af stave er øget dramatisk fra den første stav i Kirtland, Ohio, til mere end et tusinde stave verden over. Antallet af missionærer er også vokset fra 16 i 1830 til mere end 30.000 i dag. De udfordringer, kirkens medlemmer er blevet stillet overfor siden 1830, har beredt os til fremtiden.

De personlige ofre for kirken, som er blevet ydet af vore forfædre, samt af deres efterkommere, er bemærkelsesværdige. I mange tilfælde er de velsignelser, som vi nu deler, resultatet af den hengivenhed, som vore brødre og søstre i den genoprettede kirkes første tid var opfyldt af. Denne hengivenhed og disse ofre var tydelige, da de hellige tilbragte deres første år i den store Saltsødal. Der var kun sparsomt med føde, som måtte deles dengang - den første vinter. Men der var rigeligt af taksigelse og forpligtelse og hengivenhed med hensyn til at tjene Herren.

En beretning om den første jul i Saltsødalen den 25. december 1847 blev skrevet af bror Robert Bliss: „. . . sneen er næsten forsvundet, og vejret er godt; i dag vækkedes vi ved affyringen af en kanon, og dagen tilbragtes med arbejde af nogle og morskab af andre . . . jeg besøgte én af mine gamle naboer, som var blevet drevet ud af Illinois sammen med mig, og nød hos ham en dejlig julemiddag; men min glæde kølnedes, da jeg tænkte på min familie; de er mere end 1000 mile fra mig, og jeg havde ingen mulighed for at rejse til dem førend til foråret." Bror Bliss fortsatte, og han antydede, at han havde tro på Gud. At han havde beskyttet dem i alle deres prøvelser, og at han ville hjælpe hans familie i enhver situation, de måtte komme ud i.

En ung søster fortalte om sine oplevelser den første jul i den store Saltsødal således:

„Jeg husker den første jul i dalen. Vi arbejdede allesammen som sædvanlig. Mændene samlede „bynke", og nogle pløjede endog, for selv om det havde sneet, var jorden endnu blød, og plovene var igang næsten hele dagen. Julen kom på en lørdag. Vi fejrede den om sabbaten, hvor alle samledes omkring flagstangen midt i fortet og holdt et møde dér. Det blev et dejligt møde. Vi sang Guds pris, vi forenedes alle i åbningsbønnen, og talerne den dag er altid blevet husket. Det var ord af taksi-

gelse og fryd. Ikke ét uvenligt ord blev udtalt. Folk var håbefulde og tilfredse på grund af deres tro på det store værk, de var i gang med. Efter mødet trykkede vi allesammen hinanden i hænderne. Nogle græd af glæde, børnene legede i indelukket, og omkring lejrbålet om aftenen samledes vi og sang:

„*Kom, kom Guds folk,*
fremad og frygter ej,
kun med mod fremad drag."

Den dag fik vi kogt hare og en smule brød til middagsmad. Far havde skudt nogle harer, og det blev et virkeligt festmåltid. Alle fik nok at spise. Hvad angår fuldkommen fred og velbehag havde jeg aldrig haft en lykkeligere jul hele mit liv."

Julen var både en fredelig tid og en tid med udfordring om oprettelse af Zion. Vinteren 1847 afslørede pionerernes sande karakter, både deres i den store Saltsødal og dem, der afventede mulighed for at drage mod vest. To dage før jul kom et åbent brev fra De tolv apostles Råd med denne tekst:

„Lad alle de hellige ... øjeblikkeligt samles på flodens (Missisippis) østbred ... eller så snart, de kan, medbringende deres penge, gods og genstande; og så vidt de kan gøre det konsekvent, samle ungt kvæg, hvilket vi behøver meget, og som er til salg; og lad dem, som ikke kan, straks gå i gang med at foretage forbedringer, dyrke korn og opfodre kvæg på de jorder, som netop er blevet evakuerede ... og med flid ... vil det unge kvæg vokse til gode forspand; ved samarbejde kan de dyrke deres eget korn og andre sager og bygge deres egne vogne ... og således hurtigt og bekvemt skaffe sig en vogn, et okseforspand og proviant." (*Messages of the First Presidency* 1:329) Når vi hører om de prøvelser og ofre, som disse tapre og trofaste hellige kom ud for, kan vi så lade være med i højeste grad at påskønne de velsignelser, som vi nu kan nyde? Julens budskab og gave er ét og det samme - det er ikke mindre end det evige livs gave og budskabet om, at vi kan få mulighed for at leve sammen med vore familier i Guds nærvær for tid og al evighed. For at blive værdige til denne kostelige gave må vi være villige til selv at give gaven. Vi må villigt indvie alt, hvad vi ejer i livet til opbygning af Guds rige. Vi må indvie os til Herren, vore familier og de samfund, hvori vi lever.

De fleste af os kan genkalde os den mest erindringsværdige jul i vort jordiske liv. For mange af os var den jul ikke den med de kostbareste gaver og dyreste julerejse. Det var dengang nogen gav os noget af sig selv, eller dengang, vi gav noget af os selv.

Det kan have været et barns første forsøg på at male, en nabos julekort med en personlig tak, en bedstefars håndskrevne og opmuntrende brev, en mors julesange, mens vi sad på hendes skød i gyngestolen, eller en fars oplæsning af juleevangeliet. Vi kan lære meget af tidligere julehøjtider og af vore forfædres hengivenhed overfor Frelsen. Vi ved, at Frelseren, hvis fødsel vi fejrer på denne årstid, hele tiden og altid støtter os i vore bestræbelser for hans sag. Vi må vedholdende gøre os klart, at vi lever i en tid med udfordringer til os selv, vore familier og vores kirke. Vi er også i stand til at vide, at den fred, der tales om i evangeliet, ikke kommer af materielle goder men af vidnesbyrdet om hans mission, hvis fødsel vi fejrer, nemlig Jesus Kristus. Det er vores bøn, at enhver af jer må forstå og påskønne julens betyd-

ning. Vi ønsker, I må vide, at Gud lever, og at han elsker enhver af jer for den villighed, hvormed I tjener ham. Vi ønsker, I skal vide, at I er i jeres Faders gerning, og at det er den største gave, man kan dele med ham.

Jeg vil bære mit vidnesbyrd for jer, mine brødre og søstre, at vi er i højeste grad velsignede, at vi ved, at Gud lever, at vi er hans åndelige børn, og at Gud „således elskede verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Johs. 3:16); og for den kundskab, vi har om, at Jesus Kristus, Guds Søn, gav sit liv for jer og for mig, for at vi kunne have udødelighed og evigt liv. Han sagde: „Dette er min gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket " (Moses 1:39).

Jeg beder ydmygt om, at hver og én af os vil forstå præcis, hvem vi er, og hvilket offer, Jesus ydede for os. Og lad os livet igennem leve således, at vi kan være værdige det offer, han ydede. Må vi få en glædelig jul og et lykkeligt nytår. Må den fulde betydning af julens ånd følge os gennem det nye år, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

JUL I VORT HJEM

Emily Smith Stewart

Vi tror på julen. For os, familien George Albert Smith, er julen én af de mest velsignede og dyrebare dage i året. Vi stræber efter at gøre enhver jul lige så kærlig og levende, som vore forældre gjorde dem for os.

Forberedelserne til julen i vort hjem var altid noget helt særligt. Vore planer var omfattende og omhyggeligt tilrettelagte; der blev lagt et budget og gaverne særdeles omhyggeligt valgt. Far og mor insisterede altid på, at alt, hvad vi skulle bruge til jul i form af penge, føde og andet, måtte spredes over et stort område, for de ønskede, at vi selv skulle lære, at det altid „er saligere at give end at modtage.; (Ap. G. 20:35). Vi begyndte med den vidunderlige kasse som mor altid lavede for hjælpeforeningen, og hvori hun lagde alle de lækkerier, som vi planlagde til os selv. Vi samlede indholdet af denne hjælpeforeningsjulekasse i dagevis. Når alting var parat, blev den læsset på slæden og trukket over den glitrende, tilisede sne til hjælpeforeningens værelse i 17. ward. Sådan begyndte vores skik, altid iværksat af vores far, med at sørge for jul til dem, som andre glemte. Han hyldede altid den tanke, at hvor folk blev erindret, kunne de nok klare sig, uden at han tænkte på dem rent materielt, med undtagelse af hans hjertelige og gode ønsker, mens gaver og dejlig helligdagsmad skulle bringes til dem, som ofte blev overset.

Far tog os altid med på besøg til de glemte venner, som han sædvanligvis besøgte ved juletid. Jeg var en meget lille pige, da jeg gik sammen med min far. Jeg husker, at vi gik ad en lang passage i midten af en blok, hvor der var nogle meget elendige huse. Vi åbnede døren i et lillebitte hus, og der i sengen lå en gammel kvinde, meget trist og alene. Da vi kom ind, løb tårerne ned ad hendes kinder, og hun rakte over for at gribe fars hånd, da vi gav hende vores lille gave. „Jeg er så taknemmelig over at I kommer," sagde hun, for hvis I ikke var kommet, ville jeg overhovedet ikke have haft nogen jul. Ingen andre har husket mig." Vi var virkelig glade for den del af dagen.

En jul, som jeg aldrig vil glemme, er den, hvor far var meget alvorligt syg. Udgifterne havde været yderst høje, og det så ikke ud til, at vi ville blive i stand til at få meget ud af julen. Mor ville så gerne sørge for vores sædvanlige lykkelige julehøjtid, men hun var klar over, at det kunne hun ikke og alligevel betale den skyldige tiende før årets udløb, en gæld, der var vokset som resultat af fars sygdom. Hun følte, at hendes børn som alle andre børn var berettiget til en glad jul. Hvis hun købte de sædvanlige gaver til dem, ville hun imidlertid umuligt kunne betale sin tiende. Hvis hun betalte sin fulde tiende, kunne hendes børn ikke få nogen jul. Det var en vanskelig beslutning at tage, men hun bestemte sig til, at hun måtte betale sin tiende, uden betænkelighed og før ønsket om at gøre noget for sine børn måtte friste hende for stærkt. Hurtigt tog hun overtøj på og gik hen til biskoppen, hvor hun betalte hele sin tiende.

På vejen hjem følte hun sig meget trist. Hun var overbevist om, at hendes børn ikke kunne få noget til jul, og hun frygte-

de vores skuffelse. Hun gik gennem sneen med hovedet bøjet, da Mark Austin, hendes gode nabo, sagde: „Lige et øjeblik, søster Smith. Jeg har tænkt over, hvor usædvanligt store dine udgifter har været under bror Smiths lange sygdom, så jeg vil være meget glad, hvis du vil modtage denne lille gave og købe noget ganske særligt til jul. Jeg er sikker på, at du ikke har kunnet købe noget til dig selv i lang, lang tid." Mor prøvede, halvkvalt af tårer, at takke ham. Hun modtog checken, foldede den sammen og gik hjem med hjertet bankende højt af glæde og taksigelse. Da hun kom ind i huset og tændte lyset, så hun, at han havde givet hende nøjagtigt det beløb, som hun havde betalt i tiende.

Da julemorgen kom, sagde mor: „Dette er i virkeligheden jeres tiendejul, børn," og hun fortalte os historien lidt senere på dagen. Stykke for stykke blev velsignelserne ved tiendeloven således indprentet os.

Siden den jul har vi tilbragt mangen en jul i mange fremmede lande. Nogle i England, nogle i De forenede Stater og andre i mange stater i USA. Vi har haft rigelige julefester og magre julefester, lykkelige juledage og nogle juledage, der ikke var så muntre. Uden hensyn til hvad vore personlige sorger kunne være, sørgede far altid for, at de, der behøvede en jul, og som ikke hørte til vores egen familie, ikke blev glemte. Alle vore helligdagshøjtideligheder ved juletid var motiveret af den tanke, der blev indprentet os i vore barndomsdage: „Det er mere velsignet at give end at modtage" (se Ap. G. 20:35). Ja, ikke blot juletiden men enhver dag i fars liv fremhævede den filosofi, hvis praktisering gjorde et livslangt indrtryk på os. Vi tror på jul!

Budskab om „en stor glæde"

Jean S. Marshall

Et oplæsningsteater* om Kristi mission

Kvinde: „Englen Gabriel blev af Gud sendt til en by i Galilæa, som hedder Nazaret, til en jomfru, som var trolovet med en mand ved navn Josef, af Davids hus; og jomfruens navn var Maria. . . Og englen sagde til hende: Frygt ikke, Maria! thi du har fundet nåde for Gud. Og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. . . Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme. " (Luk. 1:26-27, 30, 31, 33. Disse og efterfølgende citater er ikke i alle detaljer ordrette.)

Mand: „Og soldaterne flettede en tornekrone, satte den på hans hoved og kastede en purpurkappe om ham, og sagde: Hil dig, jødekonge! De slog ham i ansigtet . . . og Pilatus sagde til dem: Skal jeg korsfæste jeres konge?" (Johs. 19:2-3, 15).

Kvinde: „Og Josef drog op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem" (Luk. 2:4).

Mand: „Og han bar selv sit kors og gik ud til det såkaldte ‚Hovedskalsted', som på hebraisk hedder Golgata" (Johs. 19:1718).

Kvinde: „Og Josef drog også op fra Galilæa . . . for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig. Og det skete, medens de

* *Skrevet med oplæsning af to personer for øje, dette oplæsningsteater vil have en god virkning i nadvermødet, i en klasse, i en familiehjemmeaften, eller ved andre passende lejligheder. Forfatterens hensigt er at oplæsningen skulle foretages af en mand og en kvinde, men hvilke som helst to personer kan gøre det.*

var der, kom tiden, da hun skulle føde." (Johs. 2:4-6).
Mand: „Et sted kaldet . . . Golgata. Dér korsfæstede de ham" (Johs. 19:17-18).
Kvinde: „Da nu Jesus var født i Betlehem i Judæa, i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte:
‚Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham'" (Matt. 2:1-2).
Mand: „Og solen formørkedes, og forhænget i templet flængedes midt igennem" (Luk. 23:45).
Kvinde: „Og hun fødte sin søn, den førstefødte og svøbte ham" (Luk. 2:7).
Mand: „Men kjortelen var uden sammensyninger, vævet i ét stykke fra øverst til nederst. Da sagde soldaterne til hverandre: Lad os kaste lod om den" (Johs. 19:23-24).
Kvinde: „Og hun . . . lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget" (Luk. 2:7).
Mand: „Og Josef fra Arimatæa gik til Pilatus og bad om Jesu legeme. Så tog han det ned og svøbte det i et liglagen og lagde det i en klippegrav" (Luk. 23:52-53).
Kvinde: „I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem. . . Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren'" (Luk. 2:8-11).
Mand: „De fandt stenen væltet bort fra graven. . . Og . . . se, . . . to mænd stod hos dem i strålende klædebon. Da de blev forfærdede . . . sagde mændene til dem: ‚Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden, som han har sagt '" (Luk. 24:2, 4-6; Matt. 28:6).
Kvinde: „I det samme var der med englen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: ‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag'" (Luk. 2:13-14).
Mand: „Og han sagde: ‚En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed'" (Johs. 13:34-35).
Kvinde: „Se, jeg forkynder eder en stor glæde, . . . Thi eder er i dag en frelser født . . . han er Kristus, Herren" (Luk. 2:10-11). □

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

J. Lewis Taylor, lærer ved Salt Lake Institute of Religion, University of Utah, og biskop over East Millcreek Sekstende Ward, svarer:

Når man velsigner et barn, bør da både navngivningen og velsignelsen være henvendt til vor himmelske Fader?

I *Håndbog for Det melkisedekske Præstedømme* hedder det i afsnit 8 om ordinanser med hensyn til velsignelse af børn:

1. Anbring barnet i armene på dem, der medvirker, eller anbring hænderne på barnets hoved, hvis det er et ældre barn.
2. Tiltal vor himmelske Fader som i bøn.
3. Nævn myndigheden (det melkisedekske præstedømme) hvorved ordinansen udføres.
4. Giv barnet et navn.
5. Tilføj sådanne *velsignelser* som Ånden dikterer.
6. Slut af i Jesu Kristi navn.

Ved de fleste ordinanser og velsignelser (og også ved „indsættelser ") instrueres præstedømmebærere om at henvende sig til modtageren personligt, snarere end til Herren som i bøn. Som Herrens repræsentanter *giver* eller *udtaler* præstedømmebæreren således velsignelser under Herrens inspiration, snarere end blot at *bede om* sådanne velsignelser.

Ved velsignelse af børn tilrådes vi imidlertid, især ved navngivning og i henhold til ovenstående, at tiltale vor himmelske Fader, blandt andet, fordi barnet ikke forstår direkte tiltale. Alligevel er præstedømmebærere bemyn-

diget til at *give* et navn til barnet, snarere end blot at *bede* om, at et navn må blive givet („Vi giver dette barn navnet. . .").
Ved ordinansens afsluttende velsignelse forekommer det mig ligeledes, at bærere af det melkisedekske præstedømme er bemyndiget af Herren til ikke blot at *bede om* velsignelser, men at *udtale* eller *give* velsignelser direkte, således som Ånden tilskynder. Denne procedure er både i overensstemmelse med instruktionerne i *Håndbog for Det melkisedekske Præstedømme* og med L&P 20:70: „Hvert medlem i Kristi kirke, som har børn, skal bringe dem frem for menigheden til ældsterne, og disse skal lægge hænderne på dem i Jesu Kristi navn og *velsigne dem i hans navn*" (fremhævelsen tilføjet).
Således synes det ikke nødvendigt at tiltale vor himmelske Fader i den velsignende del af ordinansen anderledes, end når vi giver andre former for velsignelser. Rent praktisk forekommer det udfra egne og enkelte andre præstedømmebæreres erfaringer, at man i nogle tilfælde ikke bliver inspireret af Herren til at give særlige velsignelser eller løfter. I sådanne tilfælde er det passende at *bede om* Herrens velsignelse.
Rent praktisk synes jeg, at ordinansen passende kan omfatte både den bedende og den velsignende form. Det vil sige, at præstedømmebrødre kan *velsigne* barnet eftersom man er inspireret dertil, og også *bede om* velsignelser, som man inspireres dertil. Også bønner kan udmærket være himmelsk inspirerede (se 3. Nephi 19:24).
Det er et ansvar fyldt med ærefrygt at være en repræsentant for Herrens præstedømme, at handle på hans vegne og at prøve at bruge sine ord og handlinger til det, som Herren ville gøre, hvis han var her. En far, som skal velsigne sit barn, har især glæden og ansvaret ved forud at berede sig, ved at overveje og ved at faste og bede, så han kan blive modtagelig overfor Åndens tilskyndelser, når han giver velsignelsen.
Af stor betydning er det, at Herren har givet os det privilegium at udføre ordinansen m.h.t. at navngive og velsigne vore børn (selv om det ikke er en frelsende ordination). Hvor er vi dog velsignede ved at være i stand til at præsentere vore små for Herren, vore familier og kirken, og derpå indvie dem til Herren. Hvor velsignede er vi ikke at kunne give dem et navn, bede indtrængende for, og ja, velsigne dem direkte og personligt i harmoni med vore bedste ønsker for dem, formedelst Himmelens bemyndigelse og visdom. □

«Undskyld mig, at jeg afslører en universal hemmelighed, men de fleste af os har, tid efter anden, opdaget at vi har en tendens til at strejfe om, endog så langt at vi er kommet på gale veje.»

Henry James
A Happy Wanderer

HVORDAN MUSIKPROGRAMMET I VORES WARD BLOMSTREDE

Ruth Rees

Vores problem var nok det samme som mange andre wards; vi havde brug for flere musikudøvere, end vi havde kvalificerede medlemmer. Vi kæmpede i årevis med problemet og syntes kun at gøre små fremskridt. Så begyndte biskoppen og jeg som wardets musikleder at udvikle et langtids oplæringsprogram, som har vist sig overmåde succesrigt.

Det var vores plan samtidig at bedre de musiske evner blandt de voksne og at oplære de unge i disse evner. Biskoprådet udstedte særlige kaldelser til en række medlemmer i wardet med anmodning om at studere klaver- og orgelspil, korledelse og stemmeudvikling. De gav også disse voksne den udfordring at være parate til at spille eller synge i wardets møder på bestemte tidspunkter et stykke ud i fremtiden.

Disse kaldelser af voksne gjorde meget til at forbedre vores musikprogram - men vi var klare over, at vi ikke i fremtiden kunne få dygtige musikudøvere, hvis vi ikke også forberedte de unge. Den del af vores program har vist sig at være den mest succesrige og har gjort mest til at gøre musik til en levende og spændende del af vore gudstjenester.

Vi følte, at vores første mål måtte være at skabe omgivelser, der kunne motivere de unge til at studere musik og hjælpe dem til at betragte udførelse af musik som en betydningsfuld kirketjeneste. Det mål var lettere at nå, end vi havde regnet med. Efterhånden som nogle af de populæreste af de unge blev involveret, varede det ikke længe, før det at være med i musik blev populært.

Vores musikprogram for de unge opdelte vi i fire dele: klaver- eller orgelspil, direktion, korsang og instrumentalmusik.

I vores klaver- og orgelspilprogram gav

vi begyndere lejlighed til at spille præludium og postludium et par gange i løbet af året, på klaver i primary og på orgel til nadvermøderne. Selv børn mellem otte og elleve år involveredes. Musiklærere hjalp med at finde let musik, som børnene kunne spille. Da der er meget mindre ansvar forbundet med at spille præludium og postludium end ved at spille solo eller akkompagnere, har de unge mennesker virkelig været glade for lejligheden til at spille i kirken - og programmet giver dem et godt mål at arbejde hen mod.

Den vigtigste del af vores program for begyndere er, at vi lader de unge spille *meget* i situationer med *begrænset* spænding og ansvar. Og vi har altid en voksen musikkyndig parat til at hjælpe med hensyn til at passe på tiden, vende blade og somme tider træde til med aktivt akkompagnement.

Lidt viderekomne elever spiller også præludier og postludier, og vi giver dem også lejlighed til at akkompagnere sangen i primary en gang imellem.

Viderekomne elever skiftes til at spille ved aktivitetsaftener og ved præstedømmemøder. De bliver også bedt om at spille solo til nadvermøderne.

Det vigtigste i vores dirigentprogram er en dirigent workshop, der holdes lejlighedsvis i wardet. Denne workshop holdes med en lukket gruppe, og vi prøver at gøre den så morsom og underholdende, som vi på nogen måde kan. De, der gennemfører studiet, får mulighed for at lede sangen ved aktivitetsmøder og i præstedømmemøder. Vores mål er at forberede alle vore unge medlemmer, som har nogen som helst interesse for musik, til at kunne lede i det mindste enkle salmer, før de bliver 18 år gamle.

Vores korprogram begyndte med, at nogle af de unge ønskede at synge. Vi begyndte med nogle små grupper og voksede efterhånden til et fuldstændigt kor. Og det tog os ikke lang tid at finde ud af, at også andre ønskede at være med men simpelt hen kun ventede på en smule opfordring. Så vi opfordrede dem!

Vore anstrengelser har virkelig båret frugt. Ungdomskoret optræder ved særlige lejligheder, selv om det ikke er en fast del af vore møder, og deres fremragende sang glæder alle i wardet. Og medlemmerne af koret har absolut været glade for at være med.

En betænkelig ung mand, som synger bas, kom til sin første øvelse på grund af pres fra sine venner og forældre. Han sagde, da han fik anvist sin plads: „Jeg ved ikke, hvorfor jeg gør dette" og „I kan sandelig være glade for, at jeg kom." Senere på sæsonen gav jeg ham individuel hjælp (hvilket ikke er ualmindeligt for mange af korets medlemmer - disse unge mennesker er ikke musikalske genier men bare fast besluttede på at gøre

deres bedste) og foreslog, at vi forenklede et bestemt stykke for ham. Men han sagde nej. „Lad os synge det, sådan som det er skrevet. Det er morsommere på den måde."

Vi har forresten ikke fundet det nødvendigt at bruge musik i den moderne popstil. Vi har med god succes sunget alt lige fra salmer til hymner, fra glade sange til store korværker. Når ungdomskoret synger, akkompagneres de somme tider af andre unge mennesker.

Vores instrumentalprogram har også givet spændende resultater. Vi har unge mennesker, der studerer violinspil, viola, cello, trompet, waldhorn og basun. Allesammen har de haft lejlighed til at spille i kirkelige funktioner - optræden, der rangerer fra soloer til tolvmands ensembler. Vi har også givet nogle af de unge instrumentalister lejlighed til at akkompagnere særlige kornumre og lejlighedsvis at spille præludier og postludier ved møder.

Som et biprodukt i vores instrumentalprogram har vi oprettet et wardsmusikfond, der er startet og opretholdes af bidrag fra medlemmer. Det giver midler til musikundervisning og indkøb af instrumenter til elever, der ikke selv har råd dertil.

Alle vore anstrengelser er blevet godt belønnet. Nu, hvor dette skrives, har vi 34 unge mennesker i alderen fra 9 til 17, der studerer musik. Andre elleve har studeret mindst et år men er ikke i øjeblikket involveret i programmet.

Der er to hovedgrunde til vores succes: For det første, at vi betragter wardets musikformand som pædagog og organisator, ikke som udøvende musiker (én uden uddannelse kunne være lige så effektiv); og for det andet, fremhævelse af den morskab og hygge og enhed, der kommer af at øve og optræde sammen. Vi er i stand til at lære, tjene, komme sammen og have det vældig sjovt, altsammen på én gang! Det er en kombination, som intet kan slå.

Vores ward er ikke særlig stort. Vi har kun 36 aktive unge mellem 12 og 18. Men interessen hos dem, der er involveret, har spredt sig, og af disse 36 har kun seks aldrig studeret musik. At være med i wardets musikprogram er blevet noget prestigeskabende blandt de unge. Og, som én søster sagde efter en ungdomsoptræden: „Jeg kunne bare se alle de mindre børn sidde der og tydeligvis tænke: ‚En dag vil jeg også være deroppe.'" □

Den advarende fløjte

Fenton Whitney
fortalt til Mary Noel Rigby

Jeg var næsten bange for at nå frem til det store rødbrune forbjerg, hvor jeg kunne hvile mit hesteforspand og spise min frokost, for Quenho, en flygtet indianer, kunne have gemt sig der. Det var i 1925, pengene var små, og jeg havde mange gange rejst denne vej fra St. Thomas i Nevada til Bunkerville Mountains med hestevognen, ladet med cedertræsstolper for på den måde at tjene lidt penge.

Paiuteindianerne var venlige og fredelige, men Quenho var en overløber og havde ikke nogen høvding at stå til ansvar for. Folk på egnen var bange på grund af hans nylige overfald. Jeg var nervøs, urolig og desuden kold efter en stiv februarblæst.

Min dejlige kone, Lettie, havde om morgenen budt mig et tårevædet farvel med vores lille datter i armene. „Fenton Whitney, hvis du ser noget som helst tegn på indianere, må du vende dine heste og komme lige hjem. Jeg ved, at vi trænger til de penge, men vi har mere brug for dig."

Jeg havde afgivet mit løfte, og når jeg nu så over mod bjergene, spekulerede jeg på, hvor vidt beslutningen om at foretage turen havde været klog. Drømmen om et nyt hus til familien havde tilskyndet mig. De 20 mormonfamilier i St. Thomas var hårdtarbejdende landmænd og kvægfolk. Kærlighed vældede op i mig til byen og dens retskafne mennesker, og jeg besluttede at hjælpe med til at opbygge et sted med fred og sikkerhed for min familie og de andre børn, som jeg håbede ville velsigne vort hjem.

Det var gået langsomt fremad, og mine heste trak vejret tungt. De var glade for deres middagshvil og pose med havre. Jeg undersøgte vejen for spor efter nylig kørsel eller ridning og så mod horisonten efter tegn på mand eller hest. Det lille bål, jeg havde tændt i skyggen af en stor rød sten, varmede mig men kunne ikke fjerne den indre frygt for Quenho, som havde grebet mig.

Under forberedelserne til at drage videre løftede jeg bylten med sengetøjet op på toppen af vandtønden og byttede noget om på mit udstyr. På dette tidspunkt var mit sengetøj af hjemmelavede tæpper og bløde lagner en absolut nødvendighed. Min tunge metalgryde kunne, når den blev varmet i lejrbålets aske, give mig god varm mad, og madkassen indeholdt

mel og surdej til boller, sirup fra Syd Utah til at hælde over dem, tørret frugt og lidt bacon. Jeg var godt udstyret.
Følelsen af at ét eller andet nærmede sig havde ikke forladt mig; og før jeg nu drog videre ad hjulvejen foran mig, så jeg mig omhyggeligt omkring i alle retninger. Jeg så ingenting, men jeg var varsom og opmærksom, da jeg løste rebene og gav hestene tegn til at sætte i gang. En sky af tørt støv rejste sig efter vognhjulene. Var der fjendtlige øjne, der betragtede mig, mens jeg drog ind mellem de ensomme bjerge? Den safirblå himmel og de lette, hvide skyer syntes at holde fred. Og alligevel advarede den lette brise om gennetrængende kulde den kommende nat. Jeg opsendte en ivrig bøn om beskyttelse. Og så skete det; en lang fløjten gennemskar luften. Jeg standsede hestene. På disse ensomme steder var det normalt for en mand at tiltrække sig en andens opmærksomhed med en skarp fløjten. Men jeg så ingen, selv om jeg påny omhyggeligt undersøgte landskabet med øjnene. Efter at have strammet rebene, klatrede jeg ned fra vognen og gik tilbage til kløften, hvor vi havde holdt hvil. Og der, i bunden af kløften, så jeg min bylt med sengetøj, hvor den var faldet fra toppen af vandtønden. I min bange tilstand havde jeg glemt den efter at have løftet den op på tønden. Jeg ville have været i alvorlige vanskeligheder i de kolde bjerge den nat uden den. Nogen må have vidst det og standset mig.
Efter at have samlet bylten op, klatrede jeg op på det høje forbjerg, men jeg kunne ingen se, og jeg hørte heller ikke mere. Langsomt forstod jeg, at den fløjten må have været sendt fra himmelen, og i ydmyg taknemmelighed vendte jeg tilbage til vognen. Al rastløshed, al frygt var borte, og en rolig fred fyldte hele min krop - den fred, der overgår al forstand (se Fil. 4:7). Jeg vidste, at Herren vogtede over mig. Han ser enhver spurv, der falder til jorden, og også enhver sengetøjsbylt!
Den aften akkompagnerede den sagte vind i bjergenes træer sangen i mit hjerte, da jeg rullede sengetøjet ud på granernes bløde nåle. Stjernerne syntes at komme nærmere og hviske „Gud er nær dig." Helligåndens fred og vidnesbyrdet om guddommelig kærlighed fyldte min sjæl. □

„Der er profeter i dag!" Fortalte hun mig

Rosalind Jones

Jeg arbejdede på natholdet på hospitalet, da jeg første gang hørte om evangeliet. Nogle medarbejdere begyndte at diskutere religion en sen aften, og naturligvis mente alle, at netop deres kirke var den rigtige, selv om hver enkelt troede på forskellige lærdomme. Jeg vidste, at

selvfølgelig kunne de ikke allesammen have ret, men jeg sagde, at jeg ikke mente, at det betød så meget, hvilken kirke man tilhørte, når blot man troede på Gud og Jesus Kristus.

Jeg havde være aktiv i den protestantiske tro i 15 år og havde prøvet at efterleve alle Bibelens lærdomme, så godt jeg forstod dem. En dag sagde vores præst, at Gud ikke længere åbenbarede sig gennem profeter, men kun gennem skrifterne. Da han sagde det, talte Ånden så højt til mig, at det næsten var, som om andre også kunne høre det og sagde: „Det er ikke sandt." Jeg vidste ikke, hvad det betød, så jeg nævnede det ikke for nogen.

Og så havde en modig sygeplejerske i den hospitalsdiskussion mod nok til at sige, at mormonkirken var sand, fordi den havde en profet som overhoved og leder. „En profet i vor tid?" tænkte jeg lidt hånligt og lod hende vide, at det troede jeg ikke på.

„Jeg kan bevise det," sagde hun. Og hun gav mig en bog at læse - Mormons Bog. Jeg var forbløffet over, hvad jeg læste, og mens jeg fortsatte min læsning, følte jeg en brænden i mit indre, ligesom jeg havde haft det, når jeg læste i Bibelen. Da jeg læste Moronis udfordring til at spørge Gud den evige Fader, om bogen var sand, bestemte jeg mig til, at det var lige det, jeg ville gøre. Jeg troede egentlig ikke, at Herren skulle være interesseret nok i mig til at ville lade mig det vide. Jeg spurgte bare, fordi jeg troede på Gud og på Jesus.

Den nat blev Bibelen og de gyldne plader anbragt foran mig i en drøm. Pladerne skinnede så strålende, at de var ligesom solen. Jeg begyndte i min drøm at forstå, at begge var sande, men at pladerne var sandere og mere ufordærvede. Da jeg vågnede, var det med et vidnesbyrd. Derefter gav sygeplejersken mig Lære og Pagter at læse, og da jeg var færdig dermed, ønskede jeg at blive medlem af den kirke, der havde modtaget så mange sandheder i denne uddeling.

Jeg overværede en sidste dages hellig gudstjeneste uden på forhånd at vide, hvordan jeg ville blive modtaget som negerkvinde i en kirke, der efter alt hvad jeg vidste, var helt igennem hvid. Jeg gik der kun, fordi jeg vidste, at den var sand. Men alle var meget venlige, hjertelige og kærlige.

Jeg fik de seks missionærlektier af to søde, kvindelige missionærer, men så ville min mand ikke lade mig blive døbt, fordi han ikke kunne forstå forandringerne i min adfærd. Nu var jeg splittet i mit indre, for jeg vidste, hvor Kristi sande kirke var, men var ikke i stand til at slutte mig til den. Omkring otte måneder senere besluttede jeg mig til ikke længere at gå til min tidligere kirke. Jeg fastede og bad og bidrog til de sidste dages helliges kirke, selv om jeg endnu ikke var blevet døbt.

Efter omkring et års forløb fortalte min mand mig på en fastesøndag, at han ville tillade, at jeg blev døbt. Den dag og dagen for min dåb blev to af de lykkeligste dage i mit liv. Jeg vil for evigt være taknemmelig over for den sygeplejerske, som gav mig Mormons Bog. Hun hjalp mig begynde vejen til evigt liv, og jeg ved, at hvis jeg er trofast og holder ud til enden, vil jeg få en plads i Guds rige.

KYSKHED – ET MAGTPRINCIP

Steve Gilliland

Børnestjernen
12/1980

Julebudskab fra Det øverste Præsidentskab

Jesus var engang et lille barn

I denne dejlige juletid fejrer vi Jesus af Nazarets fødsel. Historien om den fødsel er velkendt. Historien om hans offer er en inspiration for alle. Desværre kender vi ikke meget til hans ungdom; men på grund af vor viden om hans senere liv, kan vi forestille os, hvordan han har været som opvoksende dreng.

Fra læsning af skrifterne ved vi, at som lille barn blev han overvåget af engle, og hans jordiske forældre var guddommeligt vejledt. En engel gav dem budskab om deres søns sikkerhed og fortalte dem, at kong Herodes havde en morderisk plan. Engelen sagde:

„Tag barnet og dets moder med dig og flygt til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter barnet for at dræbe det." (Matt. 2:13)

Da Herodes' død blev bekendtgjort, og faren var drevet over, kom engelen igen, og i en anden drøm fortalte han den kærlige Josef:

„Tag barnet og dets moder med dig og drag til Israels land." (Matt. 2:20)

Da familien var kommet tilbage til Palæstina, var der endnu nogen frygt tilbage hos dem, og igen kom englen og foreslog dem at tage til Galilæa. Og skrifterne fortæller os, at dér „voksede barnet og blev stærkt og fyldtes med visdom; og

Guds nåde var over det." (Luk. 2:40)
Jesus boede i Nazaret, der ligger nær toppen af nogle meget barske højdedrag. Det var et interessant sted at vokse op, og Jesus har utvivlsomt haft alle slags erfaringer, der kunne modne ham til hans storslåede fremtid. Fra højdedragets top kan Jesus have set de militære og almindelige landeveje, der myldrede med liv og bevægelse og handel. Skråningen var meget stejl og fra dette høje sted prøvede Jesu bysbørn, efter at de var blevet vrede over hans forkyndelser og påstande, engang at kaste ham på hovedet ned, men han undslap deres greb.
Han boede sandsynligvis ikke længere end 25 km. fra Genezaret sø, hvor han sikkert har lært meget om skyer og uvejr og bølger og sand og klipper og både og skibe. Der var ikke meget længere til Middelhavet, og også her kan han være blevet bekendt med større skibe og tidevand og bølger og strømme og alt det andet, som han så veltalende henviste til i de prædikener, han senere holdt. Som dreng kunne han have klatret op af skrænterne på Taborbjerget, og han kan have været godt bekendt med det sted, hvortil han senere førte tre af apostlene. At klatre op ad Taborbjerget var en virkelig udfordring, men også noget, som en ung, stærk dreng måtte finde uimodståelig.
Jesus kan også være gået fra Nazaret til Jordanfloden, hvor der må have været talrige levende dyr i buske og krat. Han har sandsynligvis set reder med fugleæg i. Utvivlsomt har han set ræve og betragtet dem, når de flygtede ind i deres huler. Han kendte også til græsset på markerne. Han kendte de lader, hvor fødevarerne opbevaredes. Han kendte mænds og kvinders slid og slæb. Jesus voksede op i en bygmesters hjem, og han kendte til brædder og tømmer og måltagning.
Jesus gik sandsynligvis selv ud at fiske, og han hjalp Maria med at bage brød. Han kendte til torne og har sandsynligvis trukket mange ud af fødderne. Han kendte til figner og tidsler. Alle sådanne erfaringer har været en del af hans liv. Og når han så talte om dem, vidste folk, at han havde kendskab til disse ting.
Og uden nogen tvivl kendte Jesus til får og deres betydning for menneskene. Han havde set får uden hyrde vandre bort og forsvinde. Han sagde til dem, der fulgte ham: „I er mine får, og I er regnet blandt dem, som Faderen har givet mig." (3. Nephi 15 24)
Til os allesammen har han erklæret: „Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for fårene" (Johs. 10:11)
På denne årstid, når vi åbner vore gaver og synger glade julesange, husker vi på, at vi fejrer fødslen af vores hyrde, som gav os den største af alle gaver, sit eget liv.
I, drenge og piger, er hans lam. I, som nu er børn, som Jesus engang var barn, har vores kærlighed, vore bønner og vore velsignelser nu ved juletid - og altid. □

EN JULEBRODER

Sherrie Johnson

Der var sne på jorden og juledekorationer allevegne. Julemusik hørtes i radioen, og folk smilede og lo og råbte: „Glædelig jul!" Men dette år var særligt spændende for Breana, som sagde til sin mor: „Jeg kan altså ikke vente!"

Mor lo. „Det siger du hvert år, men på én eller anden måde klarer du dig alligevel."

„Men i år er det anderledes!" forklarede Breana. „I ni lange år har jeg ønsket at være storesøster, og nu bliver jeg det til jul."

„Den lille kommer måske først efter jul," drillede mor.

„Nej," sagde Breana tillidsfuldt. „Denne jul bliver jeg endelig storesøster."

Mor knugede Breana ind til sig. „Jeg er glad for, at du er så lykkelig!"

„Jeg vil made den lille og skifte dens bleeer. Jeg vil være den bedste babysitter i hele verden!" lovede Breana.

„Det er jeg sikker på, du vil blive." Mor glattede sin datters krøllede sorte hår, idet hun gik hen til køkkenvasken for at forberede aftensmaden.

Breana satte sig ved bordet og så til. Hun huskede, hvor yndefuld og slank hendes mor plejede at være. Nu var hun stor og bevægede sig tungt omkring. Somme tider standsede hun i arbejdet og kløede sig på ryggen.

Breana så sig omkring, og hendes øjne faldt på krybben, som hun og mor omhyggeligt havde klippet og arrangeret på dækketøjsskabet. Figuren, der forestillede Josef hævede sig over Marias, som om han prøvede at beskytte hende. Maria sad på en stak hø med det lille Jesusbarn i armene. Hyrderne så ud, som om de var bange for at komme nærmere, og alligevel ønskede de at være så nær som muligt. Det forekom Breana, at hun kunne se dem langsomt rykke nærmere for at få et glimt af det dyrebare barn.

„Vil du have salat til din mad?" afbrød mor hendes tanker.

„Tak, det lyder godt," svarede Brea-

na. „Kan jeg hjælpe dig med at lave den?"
„Selvfølgelig," svarede mor.
Breana gik hen ved siden af sin mor og begyndte at rive salatbladene i stykker.
„Bare fire dage til," sagde mor. „Tror du virkelig, at den lille kommer før jul?"
Breana så igen hen på julekrybben. Der var noget usigeligt kært ved den måde, hvorpå Maria betragtede sit barn.
„Ja," sagde Breana langsomt. „Jeg er sikker på det."
„Jeg håber, du har ret." Mor sukkede og kløede sig igen på ryggen.
„Har du det godt?" spurgte Breana.
„Ja," svarede mor. „Jeg er bare en smule træt."
„Gå du ind og sæt dig ned," sagde Breana. „Jeg skal nok lave salaten færdig."
Langsomt gik mor over til køkkenbordet. Breana så til, da hun tungt lænede sig mod bordet og derefter langsomt lod sig synke ned i en stol. „Det gør ondt," tænkte Breana og kikkede endnu engang på papirdukken af Maria.
„Hvordan tror du, at hun kunne ride på æslet hele den lange vej?" spurgte Breana.
„Hvem?" spurgte mor.
„Maria - før Jesus blev født. Hvordan kunne hun rejse hele den vej til Betlehem på et æsel? Hun må også have været stor og kluntet."
En tåre viste sig i mors øjne. „Jeg er sikker på, at det har været svært for hende," svarede mor. Og også hun stirrede på julekrybben. Et langt øjeblik sagde ingen af dem noget. Tårerne i mors øjne gled ned ad hendes kind, og hun tørrede den af med hånden.
„Jeg føler mig så nært knyttet til Maria og Josef og Kristusbarnet, " sagde Breana. „Nærmere end jeg nogen sinde før har følt. Jeg ved bare helt sikkert, at dette bliver den bedste jul nogen sinde."
Det var næsten morgen, da Breanas far listede sig ind i hendes værelse og forsigtigt rystede hendes skulder, indtil hun åbnede øjnene.
„Breana, nu er du storesøster!"
„Hvad?" Breana vendte sig og gned søvnen ud af øjnene.
„Du har fået en lillebror."
Breana slog armene om faderens hals. „Endelig! Jeg er langt om længe blevet storesøster," sagde hun. „Hvordan har mor det? Hvornår kan de komme hjem fra hospitalet? Hvad skal vi kalde den lille? "
„Stop, stop lidt, Breana. Et spørgsmål ad gangen. Mor har det fint, og lægen siger, at hun kan komme hjem juleaften."
„Skønt!" udbrød Breana.
„Og mor vil gerne have forslag til et navn," sagde far.
„Det er da let nok," svarede Breana. „Jeg synes, vi skulle kalde ham Josef."
Far nikkede tankefuldt. „Det er et godt forslag. Og nu, unge dame, må du sove videre."
Far gik ud, men Breana var for ophidset til at kunne sove. Til sidst listede hun sig ud i køkkenet og tændte det lille lys over ovnen. Det gav krybben på dækketøjsskabet et

drømmeagtigt udseende. „Jeg ventede så længe på at blive en søster," hviskede hun. „Men hele verden ventede på dét lille barn."
Breana gik helt hen til krybben og fulgte omridset af det lille barn med fingeren og stirrede endnu engang ind i Marias ansigt. „Du må have været det første menneske på jorden til at elske Jesus," sagde hun stille. „Og jeg vil være ét af de første mennesker på jorden til at elske vores nye barn."
Hun lod endnu engang fingeren løbe hen over det blå svøb, og idet hun gjorde det, slog en tanke ned i hende, som næsten væltede hende omkuld. Breana smilede. „Al den tid ventede jeg på at blive søster, og så har jeg hele tiden været det uden at forstå det!" mumlede hun.
Breana så igen på den lille i Marias arme; så slukkede hun lyset og gik tilbage i seng.
De næste par dage syntes aldrig at ville få ende, men til sidst blev det juleaften. Far og Breana tog til hospitalet for at hente mor og det lille barn.
Mor kyssede Breanas kind og spurgte: „Vil du holde den lille Josef?"
„Josef!" råbte Breana.
„Er der noget bedre navn til en julebror?" spurgte far smilende.
Breana strakte armene frem, og mor lagde forsigtigt barnet i dem. En varm og skøn følelse fyldte Breana. „Det er dejligt at være en søster," sagde hun. Forsigtigt skubbede hun tæppet tilbage fra Josefs røde buttede ansigt og smilede til ham.
„Han er bare skøn!" udbrød hun. Hun vidste, at hun allerede elskede ham. Hun syntes, at hun allerede havde kendt ham i lange tider, ja, altid.
Pludselig hørte hun „Stille nat" blive spillet i bilradioen. Hun tænkte på krybben, og hvordan Maria holdt sit lille barn, det barn der også var hendes bror! De skulle fejre hans fødselsdag i aften. □

Dyrenes tøj

Murray T. Pringle

Hvad nu, hvis du så en gås med sko på, køer med solbriller, eller der kom et æsel med bukser på? Ville du tro det? Hvis du kunne rejse over hele verden,ville du kunne se sådan noget og meget mere. Og selv om det ser sjovt ud så er der en god og fornuftig grund til dyrenes mærkelige tøj.

Et sted, hvor du kan se et højst mærkværdigt syn er i Polen og visse andre steder i Europa. Mange landmænd i Polen har ikke råd til at have en lastbil, og selv om de havde én, så er benzinen alt for dyr at købe. Når det derfor er tid at sende gæssene til markedet, må de gå hele vejen. Og da der ofte er temmelig lang vej over ujævne veje mellem gården og markedspladsen, bereder landmanden sin flok til rejsen ved at give dem sko på. At gøre det er let og koster næsten igen ting. Fuglene drives frem og tilbage over stykker med varm tjære og derefter hen over stykker med sand. Det sandholdige tjære hænger fast i deres svømmefødder og danner en hård skal. Det sætter gæssene i stand til at rejse den lange vej fra gården til markedet uden at få ømme fødder!

Hvorfor skulle en ko have brug for solbriller? De fleste af dem har det ikke, undtagen nogle af de køer der lever på de russiske stepper. Sneen dækker jorden der i seks måneder af året, og kvæget har vanskeligt ved at finde græstotter at æde, fordi der ikke er så mange af dem, og resten er dækket af sne. Og som om det ikke var galt nok, reflekterer det strålende solskin fra sneen og gør det vanskeligt for dyrene at se. De

måtte stole på deres næser, indtil nogle lagde mærke til deres vanskeligheder og syntes, at der måtte gøres noget for de stakkels dyr. Svaret var naturligvis mørke briller. Men hvordan udstyrer man en ko med briller, der bliver siddende og er så behagelige, at dyret ikke ville prøve at gnide dem af? Det varede ret længe at løse det problem, men til sidst fandt man en løsning. Nu bærer mange køer på stepperne solbriller, og sneblindhed er ikke længere et problem.
Og har du nogen sinde set et æsel gå med bukser? Det vil du se, hvis du kommer til øen Re ud for Frankrigs vestkyst. Disse dyr, der går omkring på markerne og i vingårdene, har i

mange år gået med bukser. Og da æslet har fire ben, må det naturligvis have to par bukser! Dette usædvanlige kostume bæres af en meget praktisk grund. Sværme af insekter invaderer øens kyster, men de kan ikke bide igennem et par bukser!
Landmændenes koner syer hvert par æselbukser med adskilte ben, og seler holder buksebenene på plads. Disse „æselbukser" laves af forhåndenværende materiale og er somme tider meget farverige. Forestil jer et par stribede og et par ternede bukser båret samtidigt.
Så næste gang I hører eller læser om gæs, der går med sko, eller køer, der bærer solbriller, eller æsler, der er klædt på med farvestrålende bukser, så ved du, at det godt kan være rigtigt. Og du ved også, at nogen har været betænksom og venlig nok til at gøre livet en smule lettere for vore dyrevenner. □

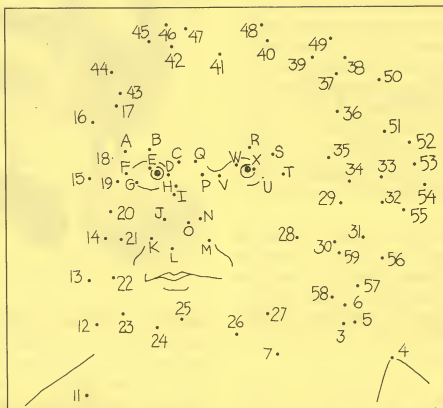

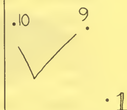
Bare for sjov

Illustration
af Howard Boughner

BRIGHAM YOUNG

1801
1877

Og
du taler
om at være
doven!

Brigham Young, den anden præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, efterfulgte Joseph Smith, stifteren af kirken og myrdet i byen Carthage i staten Illinois. Brigham Young blev valgt til leder af folket i 1844 og oprethold som præsident for kirken den 27. december 1847.

MINUTOPGAVE

O. J. Robertson

Forbind med streger hovedstæderne med de rigtige lande som består af øer.

1. Quezon City	a. Indonesien
2. Tokyo	b. Filippinerne
3. Wellington	c. Bahamaøerne
4. Jakarta	d. Japan
5. Nassau	e. New Zealand

Dette positive princip hjælper os at forstå os selv, opnå åndelige kraft, opbygge varige tilhørsforhold, og til at komme nærmere Gud.

De af os, som arbejder med unge mennesker, ved, at det ikke er usædvanligt at høre denne bemærkning: „Alt hvad jeg nogen sinde hører om sex fra forældre og lærere er, at det er syndigt. Kan der slet ikke siges noget positivt om kyskhed?"

Sidste dages hellige kan svare, at det kan der så sandelig! Evangeliet giver os et klart og sundt billede af kyskhed. Det er især klart, når de evangeliske lærdomme sættes op imod den verdslige verdens lære.

For eksempel har de menneskegjorte religioner lært, at det fysiske legeme er ondt, og at Ånden må kæmpe for at overvinde det og blive frigjort af det. Men det gengivne evangelium siger lige det modsatte: legemet er en velsignelse. Vi kom til jorden for at få et legeme og gøre det til en del af os som middel til yderligere fremgang. Uden det kan vi ikke modtage en fylde af glæde (se L&P. 93:33-35). Uden det vil vi ikke blive frigjort, men i fangenskab (se Joseph F. Smiths åbenbaring om de dødes forløsning - i Den kostelige Perle, 1:50). Evangeliet lærer, at vi bliver ophøjede *med* vore legemer, ikke på trods af dem. Paulus synes at mene det samme, da han sagde: „Den som bedriver utugt, synder *imod* sit eget legeme." (1. Kor. 6:18; fremhævelse tilføjet.)

En anden falsk lære er, at de intime erfaringer indenfor ægteskabet er et nødvendigt onde. Og dog kan sådanne oplevelser, når de nydes i overensstemmelse med Guds befalinger og Ånden, berige menneskelivet og oplive sjælen. Præsident Kimball har betegnet de ægteskabelige forhold i ægteskabet som „i bund og grund gode" (i *Ensign*, okt. 1975, s. 4).

„Sex kan være en vidunderlig tjener men en frygtelig herre; det kan være en skabende kraft, mægtigere end nogen anden til opfostring af kærlighed, kammeratskab, lykke." (Spencer W. Kimball, citerende Billy Graham i *Ensign*, maj 1974, s. 8).

En tredie falsk lære er, at mennesket dybest set er ondt *på grund af* sin fysiske natur. Skrifterne støtter imidlertid ikke det. De lærer, at mennesker kun bliver „kødelige, sanselige og djævelske", når de begynder at følge Satan (se Moses 5:13 og L&P 20:20).

Kong Benjamin gør dette helt klart. „Mennesket er en fjende af Gud," siger han. „*medmindre* det underkaster sig den Helligånds ledelse" (Mosiah 3:19, fremhævelse tilføjet).

Sandheden er, at kyskhed er en guddommelig egenskab, og at „Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt" (1. Kor. 2:14; i den eng. udg. af Bibelen står der „det naturlige menneske", men i den danske Bibel henviser ordet „sjæleligt" til „Ordforklaring", hvor det hedder: „Sjælelig anvendes om det, der ligger imellem kødelig (materiel) og åndelig, dvs. det naturlige, af Guds Ånd uberørte menneske". O.a.) Som en konsekvens heraf kan kun de, som er åndelige, forstå åndelige ting. Således vil verden aldrig helt forstå, hvorfor vi efterlever loven om kyskhed. Men sidste dages hellige kan forstå og påskønne det.

Opbygger personlig styrke og forståelse

Præsident David O. McKay sagde, at en nødvendig ingrediens af åndelighed er „bevidstheden om sejr over sig selv" (*Improvement Era*, december 1969, s. 31). To store velsignelser, der kan komme fra kyskhed, er selvstændighed og kendskab til sig selv. Kyskhedens bogstavelige lov angiver, at man kun må have seksuel omgang med sin ægtefælle, dvs. den mand eller kvinde med hvem ægteskabspagt er indgået. Men lovens ånd går langt videre. Den kræver, at vi holder alle vore seksuelle ønsker - og alle beslægtede ønsker - hellige og passende. At have fysiske ønsker er ikke ondt. Men at vedligeholde dem *er* ondt. Det er begær - den mentale forfølgelse af noget, der ville være åndeligt ødelæggende.

Begær får én til at drage opmærksomheden væk fra det, der er åndeligt produktivt og opnåeligt - og sætte fokus på uopnåelige og åndeligt ødelæggende tanker og handlinger. Det er en mental narkotika, der drager os bort fra vore langtidsmål. Det kan lede os til at ofre alt det, der er værdifuldt, for et øjebliks oplevelse og efterlade os med intet andet end smerte og sorg og forvirring.

Men hvad nu, hvis et menneske på grund af tidligere omstændigheder har umoralske ønsker? Her gælder det samme princip: tilstedeværelsen af ønsker betyder ikke synd. Spørgsmålet er, hvad man gør med disse ønsker. Lader man dem brede sig, eller erkender man, at de er der og afviser dem sammen med andre følelser og tanker, som man ikke ønsker at opholde sig ved? Præsident Kimball har sagt os, at selv mennesker, der fristes til homoseksuelle eller andre abnorme tendenser, med tålmodighed, forpligtelse og tro, kan kontrollere sådanne ønsker og muliggøre at normale ønsker kan vækkes og bringes til at overvinde de abnorme![1] Som rådgiver og biskop har jeg set det ske i adskillige tilfælde.

En bevidst indsats for at udvikle selvkontrol kan hjælpe os til at forstå os selv. Når jeg definerer min adfærd, kan jeg bedre se, hvilket menneske jeg er lige nu. Den udstrækning jeg holder min kyskhedspagt reflekterer også, hvor stærk eller hvor svag jeg er på andre områder i tilværelsen, og antyder for mig, hvor forpligtet jeg føler mig overfor de celestiale idealer. På den anden side vil Satan, i stedet for at lade os bekæmpe og løse følelser som ensomhed og utilstrækkelighed, forsøge at få os til at flygte fra dem gennem umoral. Men sådan flugt er kun midlertidig, og derfor forsøger man igen og igen at flygte, altid uden held. Som resultat deraf fører Satan os ind i yderligere forvirring gennem manglende kyskhed.

Kyskhed kræver disciplin. Ved at udvikle disciplin i mit eget liv er jeg blevet klar over min entydighed. Jeg har opdaget, at jeg er nødt til at undgå visse slags film, visse former for litteratur, visse situationer og så videre. Selv om andre hævder, at dette ikke giver dem problemer, så gælder det ikke for mig. Somme tider har jeg sagt til mig selv, at når andre kan gøre sådan noget, uden at det tilsyneladende skader dem, så burde jeg også være i stand dertil. Men som følge af sådanne tanker har jeg fået flere spekulationer, flere mentale forestillinger at undertrykke. Jeg ønskede at begrænse en ildebrand men opdagede, at jeg kun bar mere ved til bålet. Denne mere fuldkomne forståelse af kyskhed har krævet, at jeg måtte forstå og arbejde med min egen personlige sammensætning. Jeg har

måttet bestemme - med hjælp fra Ånden - hvor *jeg* må trække grænsen.
Den mest værdifulde selverkendelse er ikke blot noget, der oplagres i vor hjerne men føles dybt ned i sjælen, når den konfronteres med de mange påvirkninger, som medierne (radio, fjernsyn, aviser, blade, tidsskrifter, film osv.) bombarderer os med. Denne selverkendelse kræver vedværende tro og forpligtelse til at modstå tilbagefald og styrke, der kommer gennem anstrengelser for at frigøre os fra fristelsernes fangarme. Det føles godt at være herre over situationen!
På en vigtig måde er kyskhed derfor disciplineringen af vore seksuelle ønsker og adfærd og opnåelse af selverkendelse og kontrollering af os selv på alle områder, der har med sex at gøre.

Opbygger vedvarende tilhørsforhold

Kyskhed er også en stærk kraft til opbygning af ligestilling af vore personlige tilhørsforhold. I den vigtige forlovelsesperiode tilbringer kyske par deres tid med at arbejde på forståelse og kommunikation og på klogeste måde at vurdere deres tanker overfor hinanden, snarere end at flygte fra virkeligheden ved at indlade sig på upassende intimiteter. Kyskhed frigør parret til at arbejde hen mod et muligt evigt tilhørsforhold.[2] Den bringer et passende perspektiv til en meget krævende kraft. Verden gør sex til det altafgørende. Kyskhed hjælper os til at forstå den som én af de mange betydningsfulde facetter i ægteskabet.
Verden fortæller os også, at vores primære reaktion overfor begær bør være personlig tilfredsstillelse. Men det kan føre til et tilhørsforhold, der er bygget på selviskhed. En sådan fremhævelse drejer sig om at få, ikke at give.
Men kyskhed sætter åndelige behov over tilfredsstillelse; den lægger vægt på at give, ikke at modtage. Den kræver personlig tilbageholdenhed af kærlighed til ens partner. Alma tilrådede sin søn at „beherske alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed" (Alma 38:12).
Præsident Kimball har forklaret, at den seksuelle akt har to formål: at bringe børn ind i verden, og at give udtryk for „den slags kærlighed mellem en mand og hustru, der udgør sand enhed" (*Ensign*, maj 1974, s. 7). Han har også sagt, at „vi kender ikke til nogen retningslinier fra Herren om, at passende samliv mellem mænd og deres hustruer skal begrænses til udelukkende at frembringe børn, men vi finder mange beviser lige fra Adam og ned til vor tid for, at Herren aldrig satte nogen regler, der gik ud på at kriminalisere sex" (*Ensign*, oktober 1975, s. 4).
Disse to formål giver os retningslinier for, hvordan vi kan gøre disse kræfter hellige og holde dem indenfor de grænser, som Herren har afstukket. Indenfor ægteskabet vil en indstilling, der totalt ignorerer ægtefællens behov og stemning, gå imod dette hellige formål. Også solitær (ensidig) udnyttelse af disse kræfter forvansker dette hellige mønster. Det kan friste til koncentration om ens egne behov, opflamme begær og begrænse evnen til at overvinde fristelserne.[3] Det sætter igen fokus på at opnå fremfor at give. Det burde være klart, at et par, som opfører sig kysk før ægteskabet, sandsynligvis har udviklet en sund indstilling til dette forhold efter ægteskabets indgåelse.
Det kyske par er interesseret i at styrke hinanden. Deres ansvarsfølelse forebygger, at de gør noget, som kunne svække

eller friste den anden. Mådeholdenhed i tale og påklædning er lige så meget til beskyttelse af andre og ens partner som af én selv.

Denne interesse går langt ud over det fysiske tilhørsforhold. Når et menneske er kysk og sandfærdig i alle forhold, bliver det en del af et stadig stærkere, stadigt rigere tilhørsforhold. Kyskhed demonstrerer ikke alene kærlighed til ens partner men også til ens børn, som kan blive født i pagten, og som kan glæde sig over gode eksempler i en evig familie.

Opbygger et rigere tilhørsforhold til Gud

Præsident McKay sagde, at „vejen til Gud fører gennem menneskets hjerte." Vor samhørighed med Gud er magtfuldt påvirket af vort tilhørsforhold til andre. Og på den anden side kræver vort tilhørsforhold til andre guddommelig vejledning for at kunne blive modent og evigt.

Kærlighed er den mest guddommelige egenskab, vi kan udvikle. Men hvis vi handler selvisk, gør vi det vanskeligt for Helligånden at følge os. Når vi fornægter hans indflydelse, smuldrer vort forhold til Gud hen, og følelser af usikkerhed, irritation og selviskhed opstår. Og da vi så mangler én af de store opløftende og positive kræfter i tilværelsen - Herrens Ånd - bliver vi fanget i vor tvivl og frygt, vi kræver beviser, som vore partnere ikke er i stand til at give, og i hele processen bliver vi yderligere ufølsomme overfor behovet hos dem, der omgiver os, inkluderende vores partner. Intet kan ødelægge et tilhørsforhold hurtigere end denne atmosfære.

Kyskhed tillader på den anden side Helligånden at øve indflydelse på os og fremmer tillid, der er grundlaget for ethvert varigt tilhørsforhold. Gennem vores kærlighed til andre kan vi erkende og forstå vores kærlighed til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Og det er det vigtigste af alle tilhørsforhold (se L&P. 132:24).

For fuldt ud at give os til Herren må vi først have fuld kontrol over os selv. Discipelskab kræver disciplinering. Før man er rede til at efterleve indvielsesloven, hvor man giver alt til Herren, må man efterleve kyskhedsloven; for at efterleve kyskhedsloven må man anvende lovene om offer og lydighed. Når man gør det, „vil man have større frimodighed for Guds åsyn" (L&P 121:45), og vil „modtage Guds behagelige ord og vederkvæge sig med hans kærlighed" (Jakob 3:2). Den glæde, den fred og den magt, som det giver, er vanskelig at beskrive. Om denne erfaring sagde præsident McKay: „At føle sine evner udfoldes og sandheden øges i sjælen er én af de

mest sublime oplevelser i livet" (*Improvement Era*, dec. 1969, s' 31).

Vi kan aldrig fuldt ud kende og elske Gud, medmindre vi lever den slags tilværelse, som han lever. Da jeg var yngre, var jeg somme tider kritisk overfor nogle kirkeledere og de beslutninger, de traf. Siden da har jeg været biskop, og nu ser jeg tingene i et andet perspektiv. Jeg er i mindre grad fristet til at kritisere, fordi jeg er blevet mere klar over en biskops problemer og følelser. På samme måde begynder vi, når vi bliver mere lig Gud, at forstå Gud bedre. Vort forhold til ham bliver rigere. Mosiah fortæller os, at når vi tjener Gud, kommer vi nærmere til „hjertets tanker og hensigter" (Mosiah 5:13). Når vi lever, som han gør det, lærer vi at interessere os for andre, som han gør, og at føle, som han gør det. Kyskhed, såvel mange andre evangeliske principper hjælper os til at kende ham, fordi den fremmer *vigtige* evangeliske egenskaber som f.eks. forståelse, selvtillid, kærlighed og barmhjertighed.

Når jeg bliver træt i min kamp mod fristelse, genkalder jeg mig, at Jesus „har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd" (Hebr. 4:15). Han var velsignet med et fysisk legeme, som han lærte at beherske. Som os var han i stand til at blive åndelig træt (se L& P 19:18), for selvfølgelig prøvede Satan på enhver måde at få ham til at synde. Så ligegyldigt hvor vanskeligt det er for mig, så ved jeg, at Jesus banede sig vej gennem lignende vanskeligheder for mange år siden. Fordi han fuldtud forstår vores jordiske forhold, er han i stand til at hjælpe os styrke os på vejen.

Vi kan være evigt taknemmelige for, at når vi tilstår og forsager vore synder, vil han ikke længere erindre sig dem (se L&P 58:42-43). Gennem evighederne kan de ikke gøre krav på os på grund af Frelserens forsoning. Hvilken glæde at vide, at I og jeg kan blive rene - helt rene - for vore synder!

Når vi betragter den vigtige rolle, som sex spiller i hele vor jordiske udvikling, kan vi opnå nogen grad af forståelse for, hvorfor Herren i sin kærlighed til os gav os kyskhedsloven.

„Hvor vidunderlig er ikke den, som lever et kyskt liv. Han vandrer uden frygt ... Han æres og respekteres ... han elskes af Herren, for han er uden lyde. Ophøjelserne i evighederne afventer hans komme. "[4] □

1) Spencer W. Kimball: *A Letter to a Friend* (Salt Lake City, Utah, udgivet af kirken 1978, bestillingsmummer PBCT 0758).

2) Steve Gilliland: *The Psychological Case for Chastity* i *Ensign, juli 1975, s. 54-58 og i Den danske Stjerne* for november 1976.

3) Boyd K. Packer: *Kun for Unge Mænd* (Nordisk Distributions Center, udgivet af kirken 1976, bestillingsnummer PBAP 0210).

4) Udtalelse af Det øverste Præsidentskab, 3. okt. 1942. Citeret i J.. R. Clark: *Messages of te First* Presidency. (Salt Lake City 1975, s. 174-77).

Steve Gilliland, leder af religionsinstituttet, California State University i Long Beach og far til syv børn, tjener som biskop over Lakewood First Ward, Long Beach, California.

Og uden kærlighed er vi intet

Maryan Myres

Da jeg kom til det hellige land for at studere i seks måneder, var jeg fast besluttet på at blive en åndelig „superkvinde" i løbet af den tid. Allrvigtigst blandt mine mål var at komme til at lære Kristus at kende, men hvordan kunne jeg gøre det? Jeg var her i hans egne omgivelser, kunne se den mark, han gik gennem, og opleve naturen, som han gjorde det, da han fortalte sine lignelser. Jeg kom til at kende landet, men det var kun en begyndelse. Jeg ønskede at lære Frelseren bedre at kende end da jeg først kom til landet.

Som ugerne gik, begyndte jeg at arbejde på alle de mål, jeg havde sat mig. Jeg følte Åndens brænden i mig, mens jeg intenst studerede skrifterne og lyttede til mine lærere, men på én eller anden måde blev mit ene ønske om at lære Jesus Kristus at kende, ikke opfyldt. Jeg besluttede at indtegne mig til at gøre mit bedste gennem et tjenesteprojekt i en ubetydelig arabisk landsby. Vi skulle hjælpe med ernæring, sundhedspleje og sanitetsforholdene blandt disse mennesker.

Mit første besøg gjaldt en flygtningelejr, hvor jeg arbejdede med en lille ét år gammel pige, der kun vejede 5 kg. Når jeg holdt det frygtsomme lille skrøbelige væsen sank hjertet i brystet på mig, og jeg havde lyst til at skrige: „Sig mig, hvad jeg kan gøre for dig, og jeg vil gøre det!" Moderen syntes at læse mine tanker, mens jeg berørte den spinkle ankel og skilte de dukkelignende små tæer. Hun rakte ud efter sin baby og knugede barnet til sig i sin moderlige favn. Mens jeg betragtede dem, så jeg den lilles øjne skinne. Måske fandtes der i dette mørke og kolde lerklinede hjem, hvor der

Jeg troede, at mine studier i Det hellige Land ville gøre mig til et meget åndeligt menneske. Men den vigtigste lektie lærte jeg i et lille hus i en ubetydelig arabisk landsby.

manglede selv de mest primitive af livets nødvendigheder, kærlighed og håb i familien?
Som jeg sad der, tænkte jeg på, at kærlighed til hinanden er noget af det allervigtigste, vi kan have i tilværelsen. Som Jesus sagde til sine disciple:
„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal I også elske hverandre.
Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed" (Johs. 13:34-35).
Langsomt kunne jeg mærke, at Frelseren kom ind i mit liv.
Idet jeg fortsatte med at vandre hen over de klippefyldte, terrasseformede høje i de arabiske landsbyer, betragtede jeg kvinderne, når de bar familiens vandforbrug på deres hoveder fra nærliggende vandløb. Det er en aktivitet, der ikke er forandret meget siden Jesu tid. Når vi gik forbi, samledes børnene med vagtsomme øjne for at se de amerikanske fremmede.
Vore besøg i de arabiske hjem blev altid mødt med stor gæstfrihed; beboerne i landsbyen bød os velkommen med megen charme. Vi vejede de små børn, og jeg prøvede at udtale et „hej" og et „mange tak" på mit meget dårlige arabisk. Når mine øjne mødtes med landsbyboernes ved sådanne lejligheder, opdagede jeg, at jeg virkelig begyndte at elske disse mennesker. Og alligevel holdt jeg fast ved en smule stolthed. Jeg ønskede virkelig helt at give afkald på mine reservationer og udtrykke min voksende kærlighed, men hæmningerne hang stadig ved.
Omkring det tidspunkt lagde jeg mærke til noget interessant ved vores arabiske fører. Alle kvinderne i landsbyen standsede op og gav hende en hjertelig vel-

komst og ofte et knus for at vise deres kærlighed og venskab. Jeg sagde til hende: „Folk her holder virkelig meget af dig, ikke?"
Hun svarede med megen overbevisning: „Maryan, det er, fordi jeg elsker dem af hele mit hjerte." Jeg sagde ikke noget men nikkede blot. Hun så ud til at forstå, at jeg ønskede tid til at overveje de ord.
En dag besøgte vi et hus på kanten af en afsats for enden af en snoet vej. Da vi gik hen til det lille klippehus, kom alle familiens medlemmer ud for at hilse på os. Faderen fremstammede et „goddag" til os på dårligt udtalt engelsk. Efter at have sagt det, så han på mig med et skævt smil. Jeg berørte hans hånd som for at sige: „Det er godt. Mange tak, fordi du prøver at behage mig."
Hans kone løb rundt for at skaffe os måtter til at sidde på gulvet. Da vi alle havde fået os anbragt, samledes de små børn omkring os. En bestemt lille dreng kom og snoede sin krop ind ved siden af mig. Han udstødte flere hvinende lyde og høje skrig. Den arabiske ernæringsspecialist gav tegn til mig, at han var „unaturlig" (det skulle betyde, at han var mentalt retarderet.) Da jeg forstod det, holdt jeg ham tæt ind til mig, så han kunne mærke, at jeg elskede ham.
Idet jeg holdt det lille legeme ind til mig, begyndte tårerne at løbe ned ad mine kinder. Dette var den fattigste af alle de familier, vi havde besøgt, men jeg græd ikke over deres fattigdom, men fordi jeg holdt så meget af den arabiske familie. Alle mine betænkeligheder var nu forsvundet, alle mine forsvarsværker faldet, og jeg græd på grund af de stærke følelser i mit indre.
Er dette som det føles at elske, sådan som Kristus gør det?

„Men (barmhjertighed) er Kristi rene kærlighed . . .
. . . bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren." (Moroni 7:47-48; - For at forstå hvad forfatteren mener er „charity " i vers 47 oversat til barmhjertighed selv om Mormons Bog siger kærlighed. O.a.)
Jeg havde lyst til at danse rundt og råbe af glæde, fordi jeg på en måtte i en arabisk landsby i Israel havde opdaget måden at blive mere lig vores Frelser. Hvor følte jeg mig ren i det øjeblik, og hvor ville jeg give meget for altid at føle ligesom dengang.
Den gamle bedstemor skubbede sig vej, så hun kom til at sidde ved siden af mig. Jeg var klar over, at hun kunne fornemme min kærlighed, for hun knugede sig ind til mig og fortsatte så med at kysse mine kinder mange gange. Og selv om vi ikke talte et fælles sprog, fyldte kærlighed værelset.
Jeg ønskede aldrig at forlade dette lille værelse men ønskede at beholde den følelse inden i mig. Hvorfor kunne jeg ikke træde udenfor og bevare den kærlighed i mit hjerte? Bad Herren os ikke bede om sådan kærlighed mere end noget andet, for så kunne vi blive ham lig? Jo, jeg kan renses gennem barmhjertighed.
Så når jeg nu ønsker at svare igen eller udtale en hastig dom, erindrer jeg mig den arabiske kvindes ord: „Maryan, de elsker mig, fordi jeg elsker dem af hele mit hjerte." □

10. Da nu Nephi, Nephis søn, så denne folkets ugudelighed, blev hans hjerte meget bedrøvet.

11. Og han gik ud og knælede ned på jorden og anråbte sin Gud stærkt på sit folks vegne, ja, for dem, som skulle udryddes på grund af deres tro på deres fædres overleveringer.

12. Og han anråbte Herren inderligt den ganske dag, og se, Herrens røst kom til ham og sagde:

13. Løft hovedet og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.

14. Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt, hvad jeg har forkyndt for menneskenes børn fra verdens begyndelse og for at gøre både Faderens og Sønnens vilje, Faderens på grund af mig og Sønnens gennem mit kød. Og se, tiden er forhånden, og i denne nat vil tegnet blive givet.

15. Og det skete, at de ord der kom til Nephi, blev opfyldt, ligesom de var blevet sagt; thi se, ved solnedgang blev der intet mørke, og folket blev forbavset, fordi der ikke kom noget mørke, da natten faldt på.

16. Og der var mange, der ikke havde troet profeternes ord, som faldt til jorden og blev liggende, som om de var døde; thi de vidste, at den store ødelæggelsesplan, som de havde lagt for dem, som troede på profeternes ord, var blevet tilintetgjort; thi tegnet, som var blevet givet, opfyldtes allerede.

17. Og de begyndte at fatte, at Guds Søn snart måtte komme; ja, kort sagt, hele folket i det ganske land, fra vest til øst, både i landet mod nord og i landet mod syd, blev så forbavset, at de faldt om på jorden.

18. Thi de vidste, at profeterne havde vidnet om disse ting i mange år, og at tegnet, som var givet, allerede var forhånden; og de begyndte at frygte på grund af deres ugudelighed og vantro.

19. Og der blev ikke noget mørke den hele nat, men det var så lyst, som om det var midt på dagen. Og solen stod igen op efter dens rette bestemmelse; og de vidste, at det var den dag, da Herren skulle fødes på grund af det tegn, som var blevet givet.

3 NEPHI 1:10-19

Alt hvad
Nese ønskede sig,
var en ven,
som hun kunne
tale med

EN SOM IKKE VILLE LE

David Capron

Som 18-årig skoleelev syntes jeg, at alting gik godt for mig. Jeg havde mange gode venner, jeg dyrkede sport og forventede intet andet end succes det næste år på University of California i Berkeley. Jeg havde allerede fået meddelelse om min optagelse.

Jeg forventede også succes, da jeg meldte mig til en talekonkurrence, som Lyons Club havde arrangeret det forår. Emnet var „Er misforståelserne mellem forældre og børn virkelige eller indbildte?" Min tale var skrevet med særlig hensyntagen til dommernes foretrukne synspunkter, og jeg vandt konkurrencen ved at slå en pige ved navn Karen, en mormon.

Jeg vandt, fordi jeg havde sagt, hvad dommerne ønskede at høre. Men efter min mening var Karens tale, der var baseret på hendes kirkes lærdomme, langt mere tankeprovokerende. Hendes måde at tale på betog mig på grund af hendes oprigtige overbevisning. Vi blev venner. Mens vi lærte hinanden at kende, udviklede vores samtaler sig somme tider til diskussioner, hvori Karen forsvarede religion, mens jeg argumenterede for videnskab. Vore diskussioner havde for det meste det formål at gøre hende fortvivlet.

Men Karen havde en veninde ved navn Nese. Nese sagde aldrig mere end „hej" til mig, når vi mødtes i skolen, men hun

havde lyttet omhyggeligt til mine samtaler med Karen.
Nese havde aldrig fortalt mig direkte, at hun var sidste dages hellig. Hun gik lige hen til mit bord i biblioteket en dag i læsepausen. „Må jeg sætte mig?" spurgte hun. På et bestemt punkt i samtalen sagde hun, at hun var medlem af Israels Hus. Jeg gik ud fra, hun mente, at hun var jøde.
Vi havde læsepause på samme tid, og gennem resten af vort afsluttende skoleår gennemgik Nese og jeg de mange religiøse spørgsmål, der fyldte mit sind. Hun fortalte mig senere, at hun „bare ønskede at dele sine meninger med nogen, som ikke ville le ad hende'. Jeg fortalte hende mine tanker om et emne som f.eks. livet efter døden, og så forklarede hun om sin tro på det. Hendes selvtillid forbløffede mig. Det var først meget senere, at jeg fandt ud af, at hun var en sidste dages hellig.
På det tidspunkt var vore samtaler så behagelige, at jeg begyndte at tilbringe frokostpauserne sammen med Nese og hendes mormonvenner. De var tiltalende at være sammen med. Ingen rygning, ingen banden, ingen upassende vittigheder. Men det bedste af det hele var, at de aldrig syntes at gøre nar af nogen - de respekterede hinandens følelser. Det var helt anderledes at omgås dem, og jeg var glad for det.

Den sten, jeg snublede over, var princippet om evig udvikling. „Det kan simpelthen ikke være rigtigt," sagde jeg. „Hvordan kan mennesket, som skabtes af Gud, nogen sinde håbe på at blive en gud?"

Hen mod skoleårets slutning inviterede Karen mig til et „Guld og Grønt Bal". Jeg havde ingen idé om, hvad det var. Jeg havde aldrig været til et bal i en kirke, og jeg var nødt til at tage jakkesæt på! Det forbløffede mig at se en gymnastiksal i en kirkebygning.
Men det, der foregik i den gymnastiksal forbavsede mig endnu mere. Voksne og unge mennesker snakkede, lo og dansede endog med hinanden. Mine venner havde altid ment, at det var barnligt at kunne lide sine forældre. I hele nationen talte man meget om en kommunikationskløft mellem forældre og deres børn. Men disse mennesker syntes allesammen at være venner uden hensyn til alder.
Jeg spurgte Karen om det. Hun sagde, at det skyldtes kirken. Mens hun tog mig på en rundtur i kirkebygningen, spekulerede jeg over det, hun havde sagt. Da jeg den aften tog hjem, følte jeg, at disse mennesker var enestående; de var udvalgte på en måde, som jeg ikke helt forstod. De havde en masse at være stolte af.
Efter eksamen holdt mit sommerjob mig borte fra mine nyerhvervede venner. Jeg havde arbejde på en benzintank, hvor jeg var temmelig ulykkelig på grund af mine arbejdskammeraters ligegyldighed. Jeg var nedtrykt, ulykkelig og meget ensom.
En eftermiddag i juli kørte Nese og én af hendes venner ind på stationen. Bare det at se dem styrkede min moral. De skulle synge i Oakland Templets festspil, og de inviterede mig til at overvære forestillingen.

Jeg vil altid mindes den særlige aften. Det var første gang jeg hørte historien om Joseph Smith og historien om de sidste dages hellige, som jeg havde lært at beundre. Ved afslutningen af festspillet, rejste forsamlingen sig og sang: „Guds Ånd som en ild nu begynder at lue". Ih, hvor jeg ønskede, jeg kendte ordene i den sang, så jeg havde kunnet synge med i koret! Jeg følte mig opfyldt af respekt og kærlighed.
Skaren opløstes langsomt. Stående på parkeringspladsen så jeg op mod templet. En stemme indeni mig sagde, at jeg en dag ville komme ind i den bygning.
Da sommeren var forbi, drog Nese afsted for at studere på Brigham Young University i Provo, Utah. Jeg vendte tilbage til Berkeley. Og igen var jeg så ensom. Neses breve kom regelmæssigt to, tre gange om ugen. Jeg spurgte hende, hvorfor hun var mormon. Det næste brev kunne næsten ikke være i kuverten. Det var en detaljeret forklaring på hendes kamp for at forblive aktiv og bevare et fast vidnesbyrd, mens hun boede sammen med sin passive familie.
Jeg bestemte mig til at gå i kirke. Det var en vanskelig beslutning, for ingen pressede mig dertil. Jeg havde fået lov til helt alene at komme til den afgørelse.
Jeg var lige ved at skifte mening, da jeg åbnede døren. Jeg kom helt alene ind, fandt en tom plads på bageste række og satte mig hurtigt ned. Ville jeg også komme til at være helt alene her? Sådan tænkte jeg.
Så trykkede Karen, der pludselig dukkede op, min hånd. „God morgen David," smilede hun. Jeg var ikke længere alene. Hun introducerede mig til en masse mennesker, viste mig, hvilken klasse jeg skulle gå til og satte sig ved siden af mig hele tiden.
Jeg var imponeret over at finde en klasse, hvor jeg kunne stille mine spørgsmål og få svar. Yderligere tog lærerinden, søster Booras, tid til bagefter at takke mig for, at jeg var kommet. „Du bidrog godt til klassen," sagde hun. Jeg har ingen steder følt mig så godt tilpas.
Men jeg havde stadig ikke det åndelige vidnesbyrd, som alle kirkens medlemmer blev ved at fortælle mig om. Jeg kunne lide kirken; jeg troede på mange af dens lærdomme, men jeg vidste ikke, at den var sand. Men jeg blev alligevel ved at komme til møderne.

Så forstod jeg det endelig! Det faldt altsammen på plads . . . „Ja, jo, det passer altsammen sammen! Jeg havde lyst til at danse eller synge eller løbe. Lige der på trapperne op til Joseph Smith bygningen bar Ånden vidnesbyrd for mig om den evangeliske plan.

En måned senere opfordrede Nese mig til at besøge Brigham Young universitetet. Jeg slog omgående til og skyndte mig afsted til Provo på en lynvisit. Hun havde beskrevet sin skole som en del af hende selv. Mens vi gik omkring mellem universitetets bygninger var religion alt hvad vi talte om. Mit hoved var fyldt med spørgsmål, således som det havde været det i gymnasiets bibliotek. Jeg kunne stadig ikke se, hvordan det hele kunne passe sammen.
Den sten, jeg snublede over, var princip-

pet om evig udvikling. „Det kan simpelthen ikke være rigtigt," sagde jeg. „Hvordan kan mennesket, som skabtes af Gud, nogen sinde håbe på at blive en gud?"
Vi stod foran Joseph Smithbygningen. Nese var tavs et øjeblik.
„Dave," sagde hun, „før vi nogen sinde blev skabt fysisk, skabtes vi åndeligt som Guds sønner og døtre. En del af os, vores ånd, kommer direkte fra ham som vores Fader."
Så forstod jeg det endelig! Det faldt altsammen på plads. Min tvivl forandredes til et smil og endte med en latter. Jeg kunne ikke holde op. Tankerne jog gennem lærdom efter lærdom. „Ja, jo, det passer altsammen sammen!" Jeg havde lyst til at danse eller synge eller løbe.
Lige der på trapperne op til Joseph Smithbygningen bar Ånden vidnesbyrd for mig om den evangeliske plan. Jeg vidste i hjertet, at jeg ville slutte mig til kirken.
Jeg måtte endnu læse Mormons Bog, lære at bede og tage missionærlektierne. Men fra det øjeblik var mit liv forandret.

Jeg havde fundet sandhed, formål og et liv at udfylde. Fem uger senere blev jeg døbt.

Atten måneder senere opfyldtes min fornemmelse af, at jeg en dag ville gå ind i templet i Oakland, da jeg modtog mine tempelbegavelser en uge, før jeg rejste på mission. Da jeg vendte hjem efter den mission, besluttede Nese og jeg at fortsætte den evige rejse, som vi havde begyndt med samtaler ved et bord i et bibliotek. Vi blev gift i templet i Provo.

Hver gang jeg ser på min hustru, takker jeg Herren, at der var en pige i det gymnasium jeg gik på, som havde tro nok til „blot at dele sin tro med én eller anden, som ikke ville le af hende". Hun rørte mit hjertes strenge og forandrede mit liv. □

«Fra nu af klynker jeg ikke mere, udsætter ikke mere, trænger ikke til mere . . . styrket og tilfreds rejser jeg den vej der ligger åben.»

Walt Whitman
Song of the Open Road

Velsignelser og ansvar i missionærtjenesten

Når jeg ser tilbage over mit liv og tænker på de vanskelige afgørelser, er der én, der træder tydeligere frem end andre: *Bør jeg rejse på mission?* Mor og far ønsker, jeg skal gøre det. Biskoppen fortæller mig, at jeg burde rejse. Nogle af mine venner skal rejse, men andre fortæller mig, at det ville være forkert. De siger: „Tænk på al den sjov, du må undvære." „Hvad med din uddannelse?" „Hvad med din veninde?" Der synes hele tiden at foregå så meget, så hvordan kan jeg opgive de to år? Hvad bør jeg gøre?

Hvis du står og skal træffe den afgørelse, vil jeg bede dig lytte til dit hjerte. Herren taler gennem dit hjerte: „Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte" (se L&P 8:2). Lyt ikke til de udenoms påvirkninger, der så let kan få dig til at gå mod Herrens ønsker.

Præsident Kimball har sagt: „Enhver ung mand bør udføre en mission. " (*Ensign*, okt. 1974, s. 8). Han har også sagt, at unge mænd burde vokse op med et stærkt *ønske* om at udføre en mission. Hvis det sker, er afgørelsen selvsagt truffet længe før 19 års alderen indtræffer, og så er det hele meget lettere. Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Kimball er en profet. Han fortæller dig og mig, hvad Herren ønsker, vi skal høre. Lyt omhyggeligt, og dit hjerte vil fortælle dig, hvad du bør gøre.

Dit hjerte vil fortælle dig det

Ældste
Jack H. Goaslind jun.
De halvfjerds' første Kvorum

Hvorfor bør du udføre en mission? Der er flere ting, der rinder mig i hu, når jeg tænker på svaret på det krævende spørgsmål. Selvfølgelig er svaret let: Herren siger, at du bør; profeten har gentagne gange lagt vægt på det; din familie, kirkens ledere og andre opmuntrer dig til at tjene - men de er ikke *dig*. Jeg husker, hvorledes jeg følte mig gennemstrømmet af en god stemning, da jeg endelig sagde ja. Jeg fik bekræftelse fra Herren på, at det jeg havde gjort, var godt. Det var rigtigt, og jeg vidste det. For første gang i mit liv var jeg begyndt at tænke på andre i stedet for kun på mig selv, og det gav mig en følelse, som jeg har længtes efter hver eneste dag i mit liv siden da. Det er belønnende at give af sig selv, for at andre kan blive velsignet. Det er én af grundene til, at vores Frelser udtalte dette: „Og den, som ikke tager sit kors op og følger efter mig, er mig ikke værd. Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det." (Matt. 10:38-39).

Vi er ikke blevet bedt om at bære det kors, som Frelseren bar, men vi er blevet bedt om at bære den kærlighed, som han gav alle vor Faders børn. For ser I, havde han ikke båret sit kors i lydighed mod Faderens vilje, ville den store forløsningsplan have slået fejl for hele menneskeheden. Men fordi han udførte sin guddommelige mission, kan vi modtage fuldstændig tilgivelse for vore synder, hvis vi oprigtigt omvender os; vi vil opnå udødelighed formedelst den universelle opstandelse; og til sidst kan vi, ved at holde budene, modtage en strålende arv i den celestiale verden med Faderen og Sønnen - der er den største af alle Guds gaver, ja, evigt liv (se L&P 14:7). Når vi tager *vores* kors op som missionærer, bliver det vort hellige ansvar at belære vor Faders børn om, hvordan disse vidunderlige velsignelser kan opnås.

Mine missionærerfaringer som 19-årig gav mig ikke alene mulighed for at tjene mine medmennesker, men bragte en ligevægt i livet, som jeg er sikker på, at jeg ikke kunne have opnået på nogen anden måde. Jeg fik tillid til mig selv og til Herren, for jeg kom til at erkende, at mine bønner blev hørt og besvaret. Jeg fik et stærkere vidnesbyrd om evangeliet gennem oplevelser af præstedømmets kraft og ved personligt at se Helligåndens indflydelse, når den bar vidnesbyrd om det, som mine kammerater og jeg fortalte vore undersøgere. Jeg lærte bedre end nogen sinde før betydningen af barmhjertighed, som profeten Mormon omtaler som - „Kristi rene kærlighed" (Moroni 7:47). Den kærlighed syntes at gennemtrænge hele min sjæl, og på grund af det, blev det let at give udtryk for de følelser, som jeg fornemmede så stærkt.

Jeg opnåede virkelig respekt for og kærlighed til mine forældre, og min tillid til dem voksede. Disse følelser var der før, men aldrig så stærkt som i missionsmarken og bagefter. Jeg lærte at holde af mine medmennesker, og jeg ønskede af hele mit hjerte, sind og styrke at dele Jesu Kristi evangelium med dem. Som aldrig før forstod jeg evangeliets betydning og indflydelse på min tilværelse. Jeg opnåede venskab med nogle af de bedste mennesker i verden - min missionspræsident, mine kammerater, og de vidunderlige familier, vi underviste og døbte. Jeg blev en bedre elev, ikke blot i missionsmarken, men også efter min hjemkomst. Under indflydelse af Helligånden kom

ting til mig i tankerne på en mirakuløs måde som hjælp i min oplæring. Først og fremmest kom der, gennem Herrens milde og stille Ånd og som svar på mine studier, mit arbejde og mine bønner, en bekræftelse af, at Jesus er Krisus, den levende Guds Søn.

Mange vil måske sige, at alt dette kan komme uden at udføre en mission, men jeg spørger, er det det, Herren ønsker? Det forekommer mig klart, at præsident Kimballs udfordring: „Enhver ung mand bør udføre en mission", gælder for dig. Lyt til dit hjerte og find den lykke, der kommer af tjeneste for dine medmennesker.

„Kom i hu, at sjæle af af stor værdi i Guds øjne.

Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!

Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk.

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv . . . og kun føre een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over én eneste sjæl, som I har ført til mig . . . hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!" (L&P 18:10, 13-16).

Beslutningen om at rejse på mission er somme tider vanskelig, men jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at det er rigtigt at gøre det. Det er det, Herren ønsker, du skal gøre. Det er en befaling med et løfte og store velsignelser. Ja, det tilsyneladende offer svinder ind til ubetydelighed i lyset af de vidunderlige velsignelser, der kommer gennem missionærtjeneste. Den afgørelse vil, når den træffes sådan, som Herren ønsker det, gøre kommende beslutninger - som indgåelse af ægteskab, uddannelse og beskæftigelse - meget lettere, og der vil være langt færre muligheder for fejltagelse. Du vil vide som aldrig før, at „Det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå" (Helaman 5:12). □

«O Gud må disse gaver jeg få:
En afklaret ånd og sindsro,
styrke til dagens vandring at gå
og mod til at klare vejen.
Godt humør som kan hjælpe
mig at bære livets byrder
og ind imellem jeg beder dig
giv mig sans for alt det der
fryder.»

Henry van Dyke
These Are the Gifts I Ask

STØV PÅ EN ROSE

Ellen og Joyce M. Jensen

„Hvad er det," sagde jeg til mig selv, da jeg kom i mit soveværelse og så en vase med blomster på kommoden. Det var en knopvase af grønt glas med et gult bånd bundet rundt om. Der stod en rød fløjlsrose i den, lavet med tydelig omhu og stor dygtighed.
Jeg vidste, at min 15-årige datter Ellen tidligere havde lavet sådanne blomster, sædvanligvis til veninder eller til at give som gaver. Men hvorfor skulle hun nu give mig én? Selv om det var sjældent, at vi skændtes, havde hun og jeg skændtes tidligere på dagen, og stormskyerne mellem os var endnu ikke fordampet.
Og hvad var så det? En seddel, adresseret til mig. Jeg åbnede den og læste:
„Kære mor, dette kan synes at være en lille ting at give, og den er også kun en kopi af det ægte, men den har alligevel den rigtige roses skønhed. Denne rose er ikke ægte, men det er netop meningen. For ægte roser dør. Men denne her vil altid leve. Og det vil den kærlighed, jeg har til min mor også. Selv om det somme tider ser ud, som om jeg ikke gør det, så elsker jeg dig dog.
Ligesom når der er støv på rosen, og du blæser det væk, og alting synes nyt, sådan er det, når vi hidser os op. Blæs støvet væk, og vores kærlighed skinner ren og fornyet. Jeg elsker dig, mor. Det vil jeg altid gøre."
Tårer løb ned ad mine kinder. Jeg følte mig skamfuld over ikke at have været den første til at undskylde. Ellen havde først gjort det. Hun havde mere end løst problemerne mellem os. Hun havde givet mig en kærlighedsgave.
Vi er stadig uenige en gang imellem, men nu ved vi begge, hvor kunstigt det støv er, som ligger på forholdet mellem os, og vi har lært, hvordan man hurtigt kan blæse det af. Når vi med hjertelighed og øm påskønnelse har gjort det, plejer jeg altid at gå ind i soveværelset og også blæse støvet af min fløjlsrose. ☐

